ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2022, č. j. 2 A 5/2022-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2022, č. j. MV-203174-3/OAM-2021, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 11. 2021, č. j. CPR-19162-10/ČJ-2021-930310-V214. Tímto usnesením správní orgán podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o žádosti, kterou se žalobce dle § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), domáhal zrušení platnosti dřívějšího rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

[2] Městský soud nepřisvědčil žalobní argumentaci dovozující nezákonnost označených správních rozhodnutí. Uvedl, že podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu

třetinu této doby, jestliže a) pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, b) jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Uvedený institut je třeba považovat za mimořádný prostředek nápravy nepřiměřených tvrdostí zákona. Vyhovění žádosti cizince a s tím spojené zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění je věcí správního uvážení žalovaného, přičemž na takové zrušení rozhodnutí není právní nárok. Správní orgány musí své úvahy náležitě odůvodnit, resp. vypořádat všechny námitky, které cizinec ve své žádosti uvádí. Této povinnosti v dané věci správní orgány dostály. Náležitě odůvodnily, proč na podkladě argumentace účastníka neshledaly důvod ke zrušení platnosti rozhodnutí o vyhoštění žalobce dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Náležitě posoudily i tvrzený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný řádně vysvětlil, z jakých důvodů neshledal důvod k provedení žalobcem navrhovaných důkazů (svědecké výpovědi jeho manželky a dalších osob). Ani podle soudu nebylo třeba navrhované svědky vyslechnout, což platí i pro žalobní řízení. Stejně tak neshledal důvodné ani další námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele byly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť byly splněny všechny tam uvedené podmínky. Správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci. Nezohlednily veškeré skutečnosti (mj. že stěžovatel žije řádným způsobem života, nenachází se ve vazbě ani ve výkonu trestu, že se ze svých chyb poučil a pominuly tak důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění). Správní orgány a městský soud nadto stěžovateli neumožnily unést jeho důkazní břemeno, když odmítly provést výslech navrhovaných svědků. Postup správních orgánů a městského soudu porušuje i čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele, neboť stěžovateli bere naději na zachování pevného rodinného vztahu v České republice. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti. V něm shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou ve správních rozhodnutích, ve vyjádření k žalobě a v rozsudku městského soudu. Jak správní rozhodnutí tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76).

[8] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.). Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci jiných vad dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[10] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení

před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[11] Žádné takové vady soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Správní orgány se důkladně zabývaly splněním podmínek dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a v tomto rozsahu si obstaraly dostatečné podklady. Zohlednily i stěžovatelem tvrzené skutečnosti vč. tvrzení o řádném způsobu života, že se ze svých chyb poučil atp.

[12] Soud neshledal důvodné ani námitky dovozující nesprávné právní posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[13] Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Z judikatury vyplývá, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48, ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124 atp.).

[14] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo v roce 2005 uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 19. 9. 2005. Stěžovatel však nevycestoval. Dne 14. 9. 2005 požádal o azyl. V azylovém řízení ani v návazném soudním řízení úspěšný nebyl; území České republiky neopustil. Dne 8. 2. 2014 byl kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž se prokázal doklady vydanými pro jinou osobu (osobu bulharské národnosti). Za prokázání své totožnosti padělanými doklady byl Obvodním soudem pro Prahu 4 uznán vinným spácháním přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 16 měsíců. V rejstříku trestů je dále vedeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 2. 2014 o podmíněném zastavení trestního stíhání za přečin krádeže, kterého se dopustil společně s manželkou (odcizením věcí).

[15] Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání

a eskort, ze dne 11. 8. 2014, č. j. KRPA-53671-75/ČJ-2014-000022, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo zamítnuto a rozhodnutí o vyhoštění bylo potvrzeno. Úspěšný nebyl stěžovatel ani v rámci soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Azs 70/2015). Návazně podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný nevyhověl.

[16] Dne 12. 7. 2021 doručil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve které poukázal na uplynutí poloviny doby vyhoštění a nepřiměřenost tohoto rozhodnutí zejména z důvodu zásahu do rodinných poměrů. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 1. 11. 2021, č. j. CPR-19162-10/ČJ-2021-930310-V214, bylo řízení o žádosti stěžovatele o vydání nového rozhodnutí zastaveno podle § 102 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel napadl usnesení odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 4. 1. 2022, č. j. MV-203174-3/OAM-2021), zamítl a usnesení potvrdil. Shora rekapitulovaným rozsudkem pak městský soud zamítl žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí.

[17] Podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže a) pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, b) jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.

[18] Z judikatury Nejvyššího správního soudu k uvedenému ustanovení (rozsudky ve věcech sp. zn. 1 As 38/2007, sp. zn. 1 As 39/2007, sp. zn. 2 As 19/2008 atp.) vyplývá, že se jedná o mimořádný prostředek nápravy nepřiměřených tvrdostí zákona, který může být použit v ojedinělých případech na základě konkrétních a závažných skutečností, které ve svém důsledku způsobují, že ponechání rozhodnutí o správním vyhoštění v platnosti by bylo vůči cizinci nespravedlivé. Vyhoštění cizince může nastat z důvodu různých skutečností, které mají vliv i na případné prominutí. Vždy je proto třeba hodnotit konkrétní okolnosti případu. Vyhovění žádosti cizince a s tím spojené zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění je věcí správního uvážení žalovaného; na takové zrušení rozhodnutí není právní nárok.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že správní orgány dostály výše uvedeným požadavkům. Žádost zkoumaly optikou všech rozhodných skutečností a dospěly k závěru, že stěžovatel prokázal splnění pouze části podmínek dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to uplynutí poloviny stanovené doby správního vyhoštění, respektive dobrovolné vycestování z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Naplnění další z podmínek, tedy že pominuly důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, respektive, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno, však prokázáno nebylo. K tomu správní orgány akcentovaly, že správní vyhoštění bylo

stěžovateli uloženo za opětovné porušování právních předpisů. Stěžovatel opakovaně pobýval na území České republiky nelegálně. Dále se prokazoval zfalšovanými doklady totožnosti a nadto se stěžovatel dopustil přečinu krádeže. S ohledem na uvedený rozsah a intenzitu protiprávních jednání správní orgány dovodily, že zrušením platnosti správního vyhoštění by byl popřen samotný smysl jeho uložení, kterým je ochrana veřejného zájmu. Uvedeným závěrům nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Správní orgány dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, z jakých důvodů nebyla splněna podmínka pominutí důvodů vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. podmínka, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Jejich úvahy nevybočily z mezí daných zákonnou úpravou. Soud je považuje za zcela přiléhavé a dostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007-80).

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že správní orgány důkladně posuzovaly otázku zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. otázku zásahu do práv stěžovatele ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V případě stěžovatele správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že ponecháním rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele v platnosti nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zejména uvedly, že nezpochybňují intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života, s ohledem na všechny okolnosti věci se však nejedná o zásah nepřiměřený. K tomu správní orgány uvedly, že manželka stěžovatele a jeho dcera mají stejnou státní příslušnost jako stěžovatel, mohou tedy stěžovatele následovat do svého domovského státu. Z hlediska České republiky však nelze přehlédnout opakovanost a intenzitu protiprávních jednání stěžovatele (zejména shora popsanou trestněprávní činnost, jakož i porušování zákona o pobytu cizinců), které se nadto stěžovatel dopouštěl již v době, kdy vedl rodinný život se svou manželkou a dcerou; manželka navíc byla spolupachatelem přečinu krádeže věcí. Oba tak museli být srozuměni s možnými důsledky protiprávního jednání vč. důsledků spojených s vyhoštěním. Je přitom v zájmu cizinců, aby dodržovaly zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné následky spojené se správním vyhoštěním. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Uvedené závěry mají i podle názoru Nejvyššího správního soudu plnou oporu v judikatuře (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Azs 60/2014, sp. zn. 4 Azs 151/2015, sp. zn. 6 Azs 144/2015, sp. zn. 1 Azs 373/2018, sp. zn. 2 Azs 93/2019). Případ stěžovatele nelze podřadit ani pod jiné judikaturou dovozené situace nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, a v nich citovanou judikaturu).

[21] Správní orgány a návazně i městský soud řádně zdůvodnily i to, z jakých důvodů neshledaly důvod k provedení svědeckých výpovědí stěžovatelem navržených osob. I v tomto ohledu jejich postup odpovídal právní úpravě a judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.). Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo třeba vyslechnout stěžovatelem označené osoby. Jejich výpověď by nemohla nic změnit na nesplnění podmínek dle § 122 zákona o pobytu cizinců, resp. důvodech, na kterých stojí správní a soudní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že neprovedení navržených důkazů nelze považovat za nepřípustné neumožnění unesení důkazního břemene zásahu do soukromého a rodinného života, jak výslovně tvrdil stěžovatel. V tomto ohledu soud zdůrazňuje, že správní orgány nezpochybňovaly intenzitu zásahu do rodinného a soukromého života, za stěžejní považovaly povahu a intenzitu dřívější protiprávní činnosti stěžovatele, na které by výslech předmětných osob nemohl nic změnit. To stejné platí i pro tvrzenou situaci na Ukrajině. V tomto ohledu soud dodává, že stěžovatel se do domovské země vrátil ještě před vypuknutím válečného konfliktu, přičemž k jeho návratu došlo primárně v důsledku uloženého vyhoštění. To bylo stěžovateli uloženo za opakovanou a intenzivní protiprávní činnost, kterážto má relevanci i z hlediska § 122 zákona o pobytu cizinců. Ten umožnuje vydat rozhodnutí o zrušení platnosti pouze tehdy, pokud zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Nezákonnost napadených rozhodnutí nelze v dané věci dovozovat ani z obav spojených s vojenským konfliktem, resp. s možným zapojením stěžovatele do vojenského konfliktu; branná povinnost je základní státoobčanskou povinností (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 508/97 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 5 Azs 29/2019, sp. zn. 5 Azs 110/2018 atp.).

[22] Ani na základě žádné další stížní argumentace soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku městského soudu. Rozsudek městského soudu má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu. Kasační soud na něj proto v podrobnostech odkazuje.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu